

РЕШЕНИЕ

№ 1308

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **717** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „КАЛИФЕЯ“ АД, представлявано от Д. П. Д. - В. и И. М. П. в качеството им на Изпълнителни директори, срещу РЕШЕНИЕ № ПИ-409/20.12.2023 г. на директор на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалба на „КАЛИФЕЯ“ АД, срещу Разпореждане с изх. № С230022-137- 0008346/29.11.2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С. в частта, с която е постановен отказ да се прекрати събирането поради изтекла погасителна давност на публични задължения, установени с акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 48 от 29.06.2018г. Жалбоподателят твърди, че публичното задължение по АУПДВ № 48/29.06.2018г. на Б. дирекция „И. район“ е погасено по давност, поради което е поискал от публичния изпълнител да го отпише. По подробно изложени съображения се прави искане да се отмени решението като незаконосъобразно с произтичащите от това решения. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от пълномощник и поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Със заповед № ЗЦУ-ОПР-76 от 09.11.2023г. директорът на ТД на НАП – С. е оправомощил Х. М. – зам. директор на ТД на НАП – С. да го замества при отсъствие.

АУПДВ № 48 от 29.06.2018г. е издаден срещу жалбоподателя на 29.06.2018г. по повод установени неплатени в срок задължения за такси за водовземане на минерални води за периодите 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. в размер на главницата от 2 207.52лв. за всеки от периодите и съответните лихви за забава. Съобщен е на адресата по реда на чл. 61, ал. 3, вр. а.1 от АПК - чрез съобщение на таблото на административния орган и на неговата интернет страница, тъй като дружеството не е открито на адреса на управление. Съобщението по този ред е осъществено на 08.01.2019г. Няма данни актът да е бил обжалван.

С писмо от 06.02.2019г. директорът на Б. дирекция „И. район“ е изпратил АУПДВ на ТД на НАП (писмото е получило входящи номера от 22.02.2019г. и от публичния изпълнител от 26.09.2019г.) за образуване на изпълнително дело.

Междувременно, в ТД на НАП С. срещу „КАЛИФЕЯ“ АД, е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. за събиране на установени и изискуеми публични задължения. В рамките на изпълнителното дело, от страна на публичен изпълнител са издадени постановления за налагане на обезпечителни мерки, както следва: ПНОМ с изх. №10-53-00- 451/12.03.2013г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, находящи се в „Централна кооперативна банка“ АД и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С190022-022-0103964/08.11.2019 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори,

включително и съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „Първа инвестиционна банка“ АД.

От страна на публичен изпълнител е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0421729/02.11.2023г., с което към изпълнителното дело №[ЕИК]/2016 г. е присъединен публичния вискател за вземанията, установени с АУПДВ № 48/29.06.2018 г. на Б. дирекция „И. район“.

На 29.11.2023 г. от името на дружеството жалбоподател, е подадена молба с вх. №С230022-000-0590361/29.11.2023 г. по описа на ТД на НАП - С., с която се иска публичното задължение, произтичащо от АУПДВ № 48/29.06.2018 г., да бъде отписано като погасено по давност. Въз основа на молбата, от страна на публичен изпълнител М. С. е издадено Разпореждане с изх. №С230022-137-0008346/29.11.2023 г., с която е отказано да се прекрати събирането поради изтекла погасителна давност на публични задължения, установени с акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 48 от 29.06.2018г.

Разпореждането е оспорено по административен ред пред директора на ТД на НАП – С.. С оспореното решение № ПИ-409/20.12.2023 г., издадено от името на директора на ТД на НАП – С. от зам.директор Х. М., е отхвърлена жалбата на „КАЛИФЕЯ“ АД срещу разпореждане на публичен изпълнител с изх. № С230022-137-0008346/29.11.2023 г., в частта, с която е постановен отказ да се прекрати събирането поради изтекла погасителна давност на публични задължения, установени с акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 48 от 29.06.2018г. Решението също е обосновано с констатацията, че не е изтекъл давностния срок, но не се сочи какво обстоятелство е прекъснало или спряло давността след последното и безспорно прекъсване - издаването на АУПДВ.

Съображенията на публичния изпълнител, възприети от директора на ТД на НАП – С., се свеждат до следното: не е изтекла погасителната давност по нито едно от посочените публични вземания, тъй като по изпълнително дело № №160172623/2016г. са наложени обезпечителни мерки, а с разпореждане за присъединяване с изх. №С230022-105-0421729/02.11.2023г. вземанията са присъединени към изпълнително

дело №160172623/2016г.

Оспореното решение е връчено на 05.01.2024г., а жалбата е подадена на 11.01.2024г., т.е. в законоустановения срок.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице, което има правен интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което същата е допустима.

Решението е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма. При постановяването му не се установиха съществени процесуални нарушения. За да прецени съответствието на решението на материалния закон, съдът взе предвид следното:

Задълженията по АУПДВ № 48 от 29.06.2018г., описани по-горе, са публични задължения, които се погасяват по давност при условията на чл. 171 и следващи от ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал.1 и ал. 2 от АПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Нормата на чл. 172, ал.1 и ал. 2 урежда спирането и прекъсването на давността: Чл. 172. (1) Давността спира:

1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;

2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;
3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;
4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;
5. с налагането на обезпечителни мерки;
6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

(2) Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. (3) От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

В същото време нормата на чл. 217, ал. 1 от ДОПК урежда възможността в образувани изпълнителни производства да се присъединяват публични вискатели, като извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединения вискател.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от Тарифа за таксите за водоземане са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година.

При тази нормативна уредба и на база на събраните по делото доказателства, по отношение на всяко от обсъжданите вземания по АУПДВ № 48 от 29.06.2018г., съдът съобрази както следва:

1. Задължение за такса за водоземане за 2013г.

Задължението е следвало да бъде платено не по-късно от 31 март на 2014г. и давността започва да тече от 01.01.2015г.

2. Задължение за такса за водоземане за 2014г.

Задължението е следвало да бъде платено не по-късно от 31 март на 2015г. и давността започва да тече от 01.01.2016г.

3. Задължение за такса за водоземане за 2015г.

Задължението е следвало да бъде платено не по-късно от 31 март на 2016г. и давността започва да тече от 01.01.2017г.

4. Задължение за такса за водоземане за 2016г.

Задължението е следвало да бъде платено не по-късно от 31 март на 2017г. и давността започва да тече от 01.01.2018г.

5. Задължение за такса за водоземане за 2017г.

Задължението е следвало да бъде платено не по-късно от 31 март на 2018г. и давността започва да тече от 01.01.2019г.

За нито едно от посочените вземания не е изтекла абсолютната 10 годишна давност и към настоящия момент.

С издаването на АУПДВ на 29.06.2018г. давността е прекъсната за вземанията за такси за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. и от 29.06.2018г. за тях започва да тече нова давност, която е изтекла на 29.06.2023г., тъй като няма каквито и да било данни за настъпили обстоятелства от 29.06.2018г. до 29.06.2023г., които да са основание за спиране или прекъсване на давността. Конкретно: за този период няма каквито и да било данни изпълнението на АУПДВ да е било спряно, да е давано разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането, АУПДВ да е обжалван, да са налагани обезпечителни мерки или да са предприемани действия по принудително събиране.

Действително, по изпълнително дело № №160172623/2016г. са наложени обезпечителни мерки преди 2018г. и през 2019г., но разпореждането за присъединяване с изх. №С230022-105-0421729/02.11.2023г. на вискателя на

вземанията по АУПДВ № 48 от 29.06.2018г. към изпълнително дело №160172623/2016г. е издадено няколко месеца след изтичане на новата петгодишна погасителна давност по чл. 171, ал.1 от ДОПК, започнала да тече от издаването на АУПДВ на 29.06.2018г. и съответно изтекла на 29.06.2023г., респ. присъединяването е осъществено след погасяване на вземанията за такси за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г.

Следователно отказът на публичния изпълнител да отпише вземанията за такси за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. и лихвите за тях като погасени по давност е незаконосъобразен.

Давността за вземането за такси за 2017г. и лихвите към него е започнала да тече на 01.01.2019г. и не е била изтекла към момента на издаването на разпореждането за присъединяване с изх. №С230022-105-0421729/02.11.2023г. на вискателя на вземанията по АУПДВ към изпълнително дело №160172623/2016г. Нещо повече, давността по отношение на това вземане е спряла да тече, поради наличието на наложени обезпечителни мерки по изпълнително дело №160172623/2016г.

Следователно отказът на публичния изпълнител да отпише вземането за 2017г. като погасено по давност е законосъобразен и жалбата в тази част следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е основателна в частта, с която публичният изпълнител при ТД на НАП – С. е отказал да прекрати събирането поради изтекла погасителна давност на следните публични вземания срещу жалбоподателя: такси за водовземане за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. – главници в размер на общо 8830.08лв. и лихви за забава до 29.11.2023г. в размер на общо 7495.35лв. Тези задължения са погасени по давност на 29.06.2023г. и следва да се отпишат на основание чл. 173, ал.1 от ДОПК с оглед постъпилата молба на дружеството за това.

В останалата си част жалбата – по отношение на таксата за водовземане за 2017г. – главница 2 207,52лв. и лихви от 01.04.2018г. до 29.11.2023г. в размер на 1313.61лв., е неоснователна и следва да се отхвърли.

Жалбоподателят претендира само заплащане на разноски за държавна такса. Ответникът не претендира разноски. С оглед изхода на делото претенцията на жалбоподателя е частично основателна. От страна на жалбоподателя са направени разноски в размер на 50лв. за държавна такса.

При материален интерес по делото от 19 846.56лв., и уважена жалба за 16 325.43лв. от материалния интерес, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски съразмерно на уважената част от жалбата в размер на 41.13лв.

По изложените съображения и на основание чл. 268 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № ПИ-409/20.12.2023 г. на директор на ТД на НАП- С., с което е отхвърлена жалбата на „КАЛИФЕЯ“ АД срещу Разпореждане с изх. № С230022-137- 0008346/29.11.2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г., в частта, с която е постановен отказ да се прекрати събирането поради изтекла погасителна давност на публични задължения, установени с акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 48 от 29.06.2018г., както следва: Задължения за такси за водовземане за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. – главници в размер на размер на общо 8830.08лв. и лихви за забава до 29.11.2023г. в размер на общо 7495.35лв.

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ РАЗПОРЕЖДАНЕ с изх. № С 230022-137-0008346/29.11.2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. в частта, с която публичният изпълнител при ТД на НАП – С. по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. е отказал да прекрати събирането поради изтекла погасителна давност на публични вземания срещу „КАЛИФЕЯ“ АД, установени с акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 48 от 29.06.2018г., както следва: Задължения за такси за водовземане за 2013г., 2014г., 2015г. и 2016г. – главници в размер на размер на общо 8830.08лв. и лихви за забава до 29.11.2023г. в размер на общо 7495.35лв.

Връща делото като преписка на публичния изпълнител за произнасяне съобразно мотивите дадени в настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част като неоснователна.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да плати разноски по делото за държавна такса в размер на 41.13лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: